

JUNIJ

ANGELČEK 1933/34 - ŠT.10

Alojzij Košmerlj:

Dragi Marijini otroci!

Kdor hoče v življenju kaj znati in doseči, se mora pridno učiti. Za vsak poklic velja pravilo: vaja dela mojstra. Tudi v nadnaravnem življenju je tako. Kdor hoče v dobrem napredovati, se mora vaditi in uriti dan na dan. Ena največjih umetnosti v duhovnem življenju je molitev. Da, molitev je umetnost, ne rokodelstvo. Prava molitev ni nič površnega, nič zunanjega. Kdor bi zgolj molitvene besede z usti izgovarjal, pa pri tem ne bi nič mislil, ta pač ne moli prav. Molitev ni prazno govorjenje. Resnična molitev je pobožen razgovor z Bogom, je povzdigovanje našega duha k Bogu, v nebesa. Molitev je torej res umetnost, pa sveta in potrebna umetnost. Vsak kristjan in zlasti Marijin otrok si mora na vso moč prizadevati, da bi postal umetnik v molitvi.

Tak umetnik je bil sveti Alojzij, katerega god obhajamo v mesecu juniju. Že v nežnih otroških letih je sveti Alojzij kazal izredno veselje do molitve. To veselje je dobil od svoje dobre matere, ki je bila globoko verna in srčno pobožna. Zgodilo se je, da se je mali Alojzij večkrat kar zgubil in ga ni bilo mogoče najti. Deček je poznal vse skrite koticke domačega gradu, pa se je rad umaknil v tiho samoto, da bi molil. Po dolgem iskanju so ga služabniki našli v kakem oddaljenem kotu klečečega in ročici v mo-

litev sklepajočega. Tako se je Alojzij vadil v molitvi od najzgodnejših let, tako je rasel v umetnika molitve. V rimskem jezuitskem samostanu je Alojzij vse očaral s svojo globoko, zbrano molitvijo. Neprestano so mu bile verske misli pred očmi. Skoraj neprestano je mislil na Boga. Raztresenosti skoraj ni poznal. Lahko je molil ure in ure, ne da bi ga zmotila kakšna neprimerna misel. Tako je imel samega sebe v 'oblasti, da so mu smele priti le tiste misli v dušo, katere je sam hotel. Kadar je molil, je vedno mislil tudi na vsebino molitve. Molitev mu je bila prava dušna slast. Večkrat je med premišljevanjem njegovo srce napolnila tako velika radost, da so ga solze oblile in se je moral izjokati od veselja. Dobri Bog je zvestega častilca nagradil z nebeško tolažbo.

Otroci! Tudi mi moramo postati umetniki molitve. Težko, da bi se nam posrečilo, povzpeti se tako visoko, kot se je sveti Alojzij. To ni vsakemu dano. Truditi se pa moramo in vaditi se moramo vsak dan, da bo naša molitev vedno lepša, vedno bolj zbrana, vedno popolnejša. Nadvse žalostno je, če kdo molitev zanemarja; brez molitve se ne bo nihče zveličal. Pa je žalostno tudi to, če se kdo za lepo in dobro molitev nič ne potrudi. Kdor se gre kaj učiti, je najprej za učenca, potem za pomočnika, nazadnje pa sam mojster postane. Nihče ne bi bil rad zmeraj učenec, zmeraj pomočnik. Vsak bi bil rad nekoč za mojstra. Le prizadevajte si, da postanete vsi mojstri molitve. Ne gre lahko. Z mnogimi težavami se je treba boriti. Tudi sveti Alojzij ni padel kot mojster molitve z neba. Pa se je trudil in vztrajal, in je dosegel mojstrsko čast.

Marijini otroci smo. Radi bomo molili in molili bomo lepo in Bog nas bo podpiral in blagoslavljal.

Še enkrat vam povem: Kdor zna prav moliti, ta zna tudi prav živeti. Po lepem, pobožnem življenju pa pride lepa, blažena smrt. In po lepi, sveti smrti nas čakajo nebesa. Tja potujemo vsi.

Ko je umiral sveti Alojzij, je ves srečen klical: »Zdaj grem domov, domov!«

Molimo radi in molimo lepo, da pojedemo tudi mi nekoč — domov!

Janez Pucelj:

Otroški brevir.

Rožnik — junij.

5. junija. Sv. Bonifacij, škof in mučenec, apostol Nemcev, je oznanjajoč blagovest posekal velikanski hrast, posvečen Toru, bogu groma. Ta hrast so paganski Nemci silno častili in so kar trepetali, kaj se bo zgodilo, ko ga je svetnik zasekal: gotovo ga bo udarila strela, ko si je drznil s sekiro dotakniti se svetega hrasta. — Nič se ni zgodilo. Bonifacij je hrast lepo posekal in iz njegovih desk postavil kapelo svetemu Petru in Pavlu v čast. — Vsi bogovi narodov so hudi duhovi; Gospod pa je ustvaril nebesa. (Ps. 95; 5.)

na kolena; Norbert se mu pa nasmehlja: »Ne boj se, prijatelj, ti me bolj poznaš kakor vsi tisti, ki so me povzdignili do te nezaslužene časti!« — Za prevzetnim gre ponižanje; kdor je pa ponižnega srca, bo čast zadobil. (Ps. 29; 23.)

6. junija. Sveti škof Norbert je bil kaj ponižen mož. Ko pride za nadškofa v Magdeburg, gre v sprevedu bos, tako da ga vratar, bosega, slabo oblečenega meniha, noče pustiti v škofijsko palačo in pravi: »Le kar nazaj — beračev imamo tu že tako več kot preveč!« Spremljevalci osupnejo in zagroze vratarju: »Kaj noriš? To je vendar naš gospod nadškof!« Vrtar pade

9. junija. Sv. mučencema Primožu in Felicijanu zapove cesar Dioklecijan darovati mali-
kom. Onadva pa srčno odgovorita: »Mi darujemo ži-
vem Bogu, v vaše lesene in kamenite bogove pa ne
kličemo! Kako naj bi nam pomagali v naših stiskah,
ko še hoditi ne morejo; kako naj bi nas podpirali, ko
sami še stati ne morejo, da niso pritrjeni z železnimi
okovil« — Dražili so me s tem, kar ni bilo Bog, in me
jezili s svojimi ničemurnostmi. (V. Moz. 32; 21.)

13. junija. Sv. Anton Pa-
dovanski je hotel v mestu Ri-
mini pridigati zdivjanim ljudem.
Ti pa so ga zasramovali in si mašili
ušesa. Kaj naredi svetnik? Stopi k
morski obali, namigne z roko in
zakliče: »Pridite, ribe in ribice, in
poslušajte besedo božjo, ki jo ljud-
je zaničujejo!« Vsa vodna gladina
se zgane: zbero se ribe in ribice,
glava pri glavi, in poslušajo pridigo

sv. Antona Padovanskega, ki so jo razumni ljudje za-
vrgli. — Vol pozna svojega gospodarja in osel jasli
svojega gospoda; Izrael pa ne pozna mene. (Iz. 1; 3.)

21. junija. Sve-
tega Alojzija si
je bil oče odmenil za
grofovskega nasled-
nika v grofiji Kastil-
ljone. Oče, vojak vse-
skozi, bi bil rad videl,
da bi postal tudi sin
tak junak. Zato ga
vzame za šest mesecev
s seboj v tabor. Mla-
dega Alojzija je po-
seбно mikalo, kako
topničarji streljajo.
Tako hoče tudi sam,

komaj štiri leta star, poskusiti, kako se sproži top.
Skrivaj vzame nekemu vojaku pest smodnika, ga na-

trese v top, sproži, ojoj! tako nerodno, da bi ga bil strel skoraj zdobil. Za vselej ga je minulo veselje do vojaške slave. Zbral pa si je rajši družbo Jezusovo, ki je po mnogih bojih stopil vanjo v Rimu, kjer je umrl, angel v človeškem mesu, l. 1591. v štiriindvajsetem letu življenja.

24. junija. Sv. Janez Krstnik. Elizabeta je rodila sina. Ko so njeni sosede in sorodniki to slišali, so se z njo veselili. Osmi dan pa so prišli dete obrezati in so mu po očetu hoteli dati ime Zaharija. Njegova mati pa je odgovorila: »Nikakor, ampak Janez se bo imenoval!« In rekli so ji:

»Nikogar ni v tvojem sorodstvu, ki bi mu bilo tako ime.« Tedaj so pomignili njegovemu očetu, kako bi ga on hotel imenovati. Zahteval je deščico ter zapisal: »Janez je njegovo ime.« In vsi so se začudili. Pri tej priči so se mu razvezala usta in je govoril ter hvalil Boga. — Ti, dete, boš prerok Najvišjega, pojdeš namreč pred Gospodom, pripravljat mu pota. (Luk. 1; 76.)

26. junija. Pred sveta brata mučenca Janeza in Pavla je postavil stotnik cesarjeve telesne straže majhen kip malika ter je pozval brata v cesarjevem imenu, naj zažgeta kadilo temu »bogu«. Brata odgovorita: »V državljanskih zadevah rada priznavava, da sva dolžna cesarju pokorščino; če pa nama ukaže cesar, klanjati se malikom, ne bova nikdar spolnila njegovih povelj. Mi nimamo drugega Boga ko troedinega: Očeta in Sina in Svetega Duha.« — Dajte cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je božjega! (Mat. 22; 22.)

27. junija. Sv. Vladislav, kralj ogrski, ki je ustanovil zagrebško škofijo, je tako ljubil ubožce in bil do njih tako dober, da je prišel v pregovor: »Ogrski kralj ne zna drugega kot bolnišnice napravljati in miloščino deliti.« — Spoznam, da Gospod pravico napravlja siromaku in maščevanje revežem. (Ps. 139; 15.)

29. junija. Sv. Peter in Pavel, apostola.

Ti si Skala in na to skalo bom sezidal svojo Cerkev in peklenska vrata je ne bodo premagala. In dal ti bom ključne nebeškega kraljestva. In karkoli boš zavezal na zemlji, bo zavezano tudi v nebesih, in karkoli boš razvezal na zemlji, bo razvezano tudi v nebesih. (Mat. 16; 18, 19.)

Pavel mi je orodje, ki sem ga izvolil, da ponese moje ime pred pogane in kralje in sinove Izraelove. In jaz mu bom pokazal, koliko mora trpeti za moje ime. (Ap. d. 9; 15, 16.)

»Grahut, lej, da je pa konec šole, pa ni v brevirju nič zapisanega!«

»Marjančka, zdaj pa res vidim, da si srakica! Konec šole? — Za posnemanje svetnikov ni nikdar konec šole! Za posnemanje svetnikov je šola zmeraj! Pa konec pa amen!

Winkler Venceslav:

Strah.

*Aja tutaja, ne moremo spati,
lučka ugaša in strah je pred vrati,
strah je volk temen in škriplje z zobmi,
lučka na mizi pa komaj brli.*

*Mamica dobra je snoči odšla,
oče — očeta ni nikdar doma —
pred vrati nas čaka in čaka črn strah,
tiščimo, tiščimo železen zapah!*

*Saj vemo: vse polno na nebu je zvezd,
lahko bi natrgali polno jih pest,
a zunaj črn volk kakor senca sedi
in noče oditi, na vratih sloni.*

Marija Grošljeva:

Pesem prvoobhajancev.¹

Pred sv. obhajilom

*V belih rožah, v žarkih lučkah
se blesti oltar,
v hostiji na mene čaka
On, sveta vladar.*

*Pridi, pridi,
skleni se z menoj,
naj bo skoraj srce moje
dom prijeten tvoj!*

*Tvoje je nebo in zemlja,
Ti si kralj nebes,
zdaj pa z mojim malim srčkom
sklenil se boš ves.*

(Pridi...)

*Nisem vreden(na) take sreče,
grehov se kesam,
da srce nedolžno, čisto
bo Ti vreden hram.*

(Pridi...)

*Tebe ljubi duša moja,
o Zveličar moj,
Tvojo naj sladkost okuša,
daj ji pokoj svoj!*

(Pridi...)

*Sladki Jezus, hočem dati
čisto Ti srce,
Tvojo voljo spolnjevati
moje so želje.*

(Pridi...)

---

¹ Pesem pojte po napevu »Tebe ljubi duša moja...«, v Cerkveni pesmarici št. 31, v partituri št. 73.

Že nas kličeš, že nas vabiš,
že drhti Tvoj glas:
Pridite, otroci moji,
saj jaz ljubim vas!
(Pridi...)

Po sv. obhajilu

V mojem srcu zdaj prebivaš,   Hvala, hvala
srček je oltar,   Tebi božji sin,
pa kar vsega, ljubi Jezus,   najsrečnejši dan v življenju
Ti poklanjam v dar.   večer bo spomin.

Zdaj vsi Tvoji smo otroci,
Ti pa naš, ves naš;
saj nedolžne otročiče
srčno rad imaš.

(Hvala...)

Mamo, očka blagoslovi,
ves rodbinski krog,
vsa družinica bo srečna
v Tebi, ljubi Bog.

(Hvala...)

Prosim, prosim Te, ohrani
mi detinstvo raj,
v mojem srcecu ostati
moraš vekomaj!

(Hvala...)

Vaš novi prijateljček — Ceglarjev Jožko.

(Konec.)

9. Jožkova smrt.

Danes končujemo Jožkov življenjepis. Le še o njegovi smrti nam je govoriti. Jožko je že par let pred smrtjo vedel, da bo moral kmalu umreti. Seveda si je tudi on želel zdravja in življenja. Pa vdal se je popolnoma v sveto voljo božjo. Malo pred smrtjo je rekel mami: »Mama, še nekaj

Jožkov grob.

ti imam povedati. Toda ne povej tega atu, da ne bo preveč žalosten. Saj se spominjaš, da smo šli 30. junija 1931 na blejski otok. Tam smo v Marijini cerkvi pozvonili z zvonom želja. Jaz sem zazvonil, da bi mi Marija izprosila zdravja. Tedaj sem razločno čul v srcu glas, da se mi ta želja ne more uresničiti. Zato sem pozvonil še enkrat z novo prošnjo, naj Bog da ateku zdravja in moči, da bo mogel živeti kot dober krščanski oče, ki bo tebe tolažil tako, kot sem te do sedaj jaz. — Ker vem, da bom kmalu umrl, sem tudi ateka nekoliko že na to opozoril.« Pri teh tako nenavadnih besedah je mamica bridko zajokala. Jožko pa jo je potolažil: »Nič ne jokaj, mamica! Saj se je morala Marija tudi ločiti od Jezusa. Ona je imela samo enega otroka, ti pa jih imaš še tri. Ko smo šli takrat na Bledu mimo kraljevega gradu, smo videli, kako sta se Petrček in Andrejček brezskrbno igrala pod varstvom vzgojiteljice. Tako si tudi ti misli, da se jaz igram v spremstvu angela varuha v nebesih. Tam se mi ne more nič več kaj hudega pripetiti.« — Ko sta lani z mammo krasila grob atekove matere, je Jožko rekel: »Veš mama, jaz bom takrat zdrav, kadar bom ležal tu pri stari mami v grobu.«

In res se je Jožku bližala smrt. V nedeljo 20. avgusta sem ga zadnjič obhajal. Celó noč je bruhal,

zjutraj mu je nenadoma odleglo, da je mogel zaužiti sv. Hostijo. V ponedeljek zvečer sem mu še enkrat podelil sv. maziljenje. Ko sem bil že na cesti, je poslal za menoj mamo z naročilom, naj drugo jutro gotovo zopet pridem. Običajno sem prihajal šele zvečer. Tistikrat pa je čutil, da bo kmalu umrl. Že prej je večkrat rekel, da brez g. kaplana ne bo mogel umreti. Noč je preživel v hudem trpljenju. Ves čas so molili. Zjutraj se je nad vse ljubeznivo poslovil od očeta, ki je odhajal v Šiško v službo. Dvakrat mu je zaklical: »Z Bogom atek, z Bogom. Pa priden bodi!« — Okrog osmih je stegnil roke in zaklical: »Angel, angel!« Ko je mama začela jokati, ji je rekel: »Mama, nikar ne jokaj, saj jaz lahko umrjem, ker nimam nobenega greha.« To so bile Jožkove zadnje besede. V tem sem stopil v sobo jaz. S hvaležnim pogledom je dal znamenje veselja, nakar se je začel smrtni boj. Dali smo mu v naročje njegovega Jezuščka, v roke njegov križec, h glavi pa sličico malega Gvidona. Teta Marijanica mu je s svojimi molitvami ostala zvesta do smrti. Tako mu je izpolnila gorečo željo, da ne bi umrl, ne da bi se ob njegovi smrti molilo. — Prinesel sem mu s Sv. Višarij rdečo svečo za umirajoče. Vedno me je obhajala misel, da bo izdihnil, ko bo sveča dogorela. In res, sveče že ni bilo več. Le še slaboten plamenček je brlel iz kupčka preostalega voska. Tedaj je Jožko še enkrat odprl oči in popolnoma brihtno pogledal vsakega navzočih, da se je poslovil od nas. Nato je še parkrat zaokrožil ustnico, kot bi hotel izreči Jezus, in je izdihnil. Na obrazu se mu je še bral vtis prestanega strašnega trpljenja. Vendar pa mu je na lepem obrazčku plaval smehlaj nebeške sreče. Na mrtvaškem odru je ležal v snežnobeli oblecki in ves obdan od rož, vse, kakor je bil sam določil pred svojo smrtjo. Ob njegovem obrazu je ležal Jožkov Jezušček. Neprestano so ga hodile množice kropit. Njegov pogreb je bil veličasten. Starološki pevci so mu zapeli ginljive pesmice v slovo, otroci so zasuli vso grobno jamo s cvetjem, ves Marijin vrtec pa je daroval zanj sv. obhajilo med pogrebno mašo.

Naši otroci še vedno prav radi obiskujejo Jožkov grob. Vrtec mu je že večkrat zapel na grobu kako pesmico. Na njegovem grobu je vedno polno cvetja in marsikdaj gorijo lučke, ki jih prižgo obiskovalci.

Tudi vi, dragi Angelčkarji, vzljubite našega Jožka in ga posnemajte v njegovem bogoljubnem življenju. Jožko pa, kakor smemo upati, že za vas v nebesih prosi. Saj je to tudi obljubil. Rekel sem mu nekaj pred smrtjo: »Kajne Jožko, da boš v nebesih prosil za otroke, da bodo pridni.« Pa mi je odgovoril: »Gotovo bom to storil in molil v nebesih za vse otroke.«

Mirko Kunčič:

Naš vrtec.

Naš vrtec se prebudil je	Mladike povezali smo.
iz dolgih zimskih sanj,	gredice prerahljali
poklical nas iz hiš je:	in to in ono še, nato
»Na delo!« šli smo vanj ...	vse skrbno posejali.

In kar čez noč, aj, kar čez noč
prišel je zlati maj.
Prelepi, sončni vrtec naš
ves v rožicah je zdaj.

To pravljico so mi pravili mati.

Fantèk je šel po polju. Ni imel več staršev, so mu bili že umrli. S polja je prišel v gozd. Tam se je pa v skale vdrl. Zdaj ni mogel nikamor ven pa je prosil in klical Marijo, svetega Jožefa in vse svetnike, ki se jih je domislil, da bi ga prišli venkaj vzeti. Potlej, ko je bil vse sklical, je pa dejal: »Noben svetnik me noče priti rešiti, pa me pridi vsaj ti, hudobec!«

Hudobec se je pa oglasil: »Te že izderem ven, samo če prideš k meni služiti.«

Fantèk je obljubil, da pojde.

Potlej ga hudobec ven vzame in reče: »Kaj boš hotel za plačilo?«

Fantèk reče: »Kaj vem!«

Obljubi mu pa hudobec: »Te-le železne čevljičke pa železno palčko vzemi!« Potem mu pa pokaže: »Pa pod temle kotličkom boš kuril toliko časa, da boš raztrgal čevljičke in palico zrabil do roke. Potem pa ti

bom dal plačilo, kakršno si boš izvolil, denarja ali kar boš hotel.«

Fantèk je šel, kuril pod kotličkom in jokal: »Koliko let bom to delal!«

Mimo pa pride silno lepa gospa — bila je Marija — in ga vpraša: »Fantèk, zakaj pa jokaš?«

Pa ji pove: »Kako bi ne jokal, ko bom moral toliko časa služiti, da bom železne čeveljčke raztrgal in železno palico do rok izrabil!«

Marija mu pa reče: »Nič ne jokaj! Palčko razbeli na ognju pa čeveljčke vse prevotli z njo, potlej pa še palčko do roke zlomi!«

Fantèk stori tako.

»Zdaj pa pomeči vso žerjavico izpod kotlička!«

Reče deček: »Me bo kregal, če bom razkopal žerjavico!«

Pa spet reče Marija: »Nič se ne boj! Pa vztrajaj v vsem, kar ti bom povedala, ne smeš nič odjenjati! Ko pride hudobec domov, mu zarini palčko in čevlje: Jaz sem ti doslužil! pa mu vrzi oboje tjakaj predenj: Zdaj mi daj še plačo pa grem od tebe!«

»Kaj pa čem za plačo?«

»Za plačo? Nič drugega ne kot kotliček pa tisto, kar je notri! To hočem imeti pa nič drugega!«

Fantèk je storil, kakor mu je bila velela lepa gospa. Se je pa hudobec branil, da ne pa ne.

»Ti si sam rekel, kar bom hotel; jaz čem to, pa amen!«

Hudobec je ves besen odpel kotel in mu ga vrgel tja. Fantèk vzame kotliček na ramo pa gre k potočku, da bi se umil in napojil tisti dve živalci, ki ju je imel v kotličku: bila sta dva janjčka. Potlej pride kot na pašnik in počiva. Pride pa mimo sveti Jožef pa ga vpraša: »Kaj delaš?«

Pa reče fantèk: »Ta janjčka bom malo napasel.«

Pa spet reče sveti Jožef: »Pa bi mi prodal ta dva janjčka?«

Fantèk: »Bi prodal! Kdo pa si?«

»Jaz sem sveti Jožef iz nebes!«

Reče deček: »Tebi ne prodam; me nisi hotel priti iz skal vzet, ko sem te prosil!«

Za svetim Jožefom pride sveti Janez in ga vpraša: »Mi prodaš ta janjčka?«

»Bi prodal! Kdo pa si?«

»Jaz sem sveti Janez iz nebes.«

»O nak, tudi tebi ne prodam; me nisi hotel priti iz skal rešit, ko sem te prosil!«

Nato pride pa sveti Peter: »Kaj pa delaš, fantèk?«

»Ta dva janjčka bi rad malo napasel.«

»Pa bi mi prodal ta dva janjčka?«

»Bi! Kdo pa si?«

»Sveti Peter sem iz nebes.«

»Tebi jih pa prodam; te nisem prosil, ko sem tičal v skalah; morda bi me bil prišel jemati iz skal, pa te nisem prosil.«

Peter pa je dejal: »Kaj pa češ zdaj za to?«

»Nočem nič drugega, kakor da vzameš ta dva janjčka s seboj v nebesa pa tudi mene zraven.«

Peter je bil zadovoljen in je vzel janjčka in njega zraven. Tista dva janjčka sta pa bila oče in mati, fantèk je bil pa sin tega očeta in matere.

Mirko Kunčič:

Povodenj.

<i>Francka našega poznate?</i>	<i>Kmalu soba napolnila</i>
<i>To vam je fantič neroden!</i>	<i>se z vodo je ped visoko,</i>
<i>Včeraj sestrici je rekel:</i>	<i>kmalu Francek z Micko bredel</i>
<i>»Daj, igrajva se povodenj!«</i>	<i>jo je do kolen globoko.</i>

<i>In je k pipi vodovodni</i>	<i>Pa še vedno rastla, rastla</i>
<i>hrabro splezal, jo odprl</i>	<i>je povodenj v sobi. Grozno!</i>
<i>in je voda tekla, tekla,</i>	<i>Pipo hotel je zapreti</i>
<i>kot bi hudournik drl.</i>	<i>naš junak — ojoj, prepozno!</i>

Padel s stolčka je in čofnil
v vodo ko ogromna riba.

»Na pomoč!« je kriknil... Konec? —
Pela očkova je šiba.

Marijin vrtec.

Preserje. Prečastiti g. urednik! Da se tudi iz Preserja po dolgem času zopet enkrat oglasimo v našem listu, Vam hočem na kratko opisati, kako smo pri nas obhajali Materinski dan letos na Belo nedeljo. Spored je obsegal te-le povsem zanimive točke: Najprej je bilo nekaj deklamacij, primernih za Materinski dan. Nato je otroški zbor pod vodstvom g. kaplana svojim mamicam zapel 12 ljubkih otroških pesmic, ki jih je nabito polna dvorana poslušala z največjim zanimanjem in nas je nagradila ob koncu z navdušenim ploskanjem. Za zaključek smo še uprizorili našim mamicam ganljivo igrico »Desetnik in sirotica«, ki je marsikomu izvabila solze v oči. Mrak je že legal na zemljo, ko se je izpraznila dvorana, Matere, katerim je bil posvečen ta popoldan, so odhajale domov polne veselja nad hvaležnostjo svojih otrok, in prav tako tudi mi, da smo se mogli tako vsaj malo zahvaliti svojim mamicam za vso njihovo skrb in ljubezen do nas. — Prav lépo Vas pozdravlja Tonca Šuštar.

Rakek. Materinski dan. Že nekaj tednov smo se zbirali otroci v Cerkvenem domu. Hoteli smo pripraviti nekaj lepega za ta svečani dan in izkazati vsaj nekaj ljubezni in hvaležnosti do svojih mamic. Igrali smo tri igrice s petjem in deklamacijami. Ves trud za to so prevzele gospodične Beričeve, posebno Fanika, ki nas je z veliko ljubeznijo in požrtvovalnostjo učila. Prireditev je zelo lepo uspela. Posebno je razveselila občinstvo triletna Irenka Gerlova s svojo ljubko deklamacijo. Tudi Venirjev Niko in Nuška Pogačnik sta se dobro izkazala. Bil je dan, ki bo ostal nam otrokom, kakor tudi našim mamicam, v neizbrisnem spominu. — Šušteršič Vilma.

Marijin vrtec v Zagorju. Tudi v Zagorju imamo Marijin vrtec. Vseh članov, dečkov in deklic, nas je za veliko četo. Vsak mesec imamo sv. obhajilo in shod, seveda pa hodimo tudi med tednom k sv. obhajilu. Bližnji otroci pa se shajamo tudi vsak teden, da se malo razvedrimo. Vendar pa gremo pred zabavo v cerkev počastit Marijo pred njen oltar. Pri zabavi smo razposajeni. Gospodje želijo, da bi postali pridni; sčasoma bomo že postali pridni, kakor se spodobi za dečke in deklice, ki so v Marijinem vrtcu. — Umrla nam je tovarišica Marica Brezovar. Bila je zelo majhna, najmanjša izmed vseh članic, pa zelo pridna. Vsi smo jo imeli radi. Marija jo je presadila v nebeški vrt. Spremili smo jo do groba s praporom. V slovo smo ji zapeli: »Vigred se povrne«. Upamo, da prosi Marijo v nebesih za nas. — Penič Albin.

Slike Ceglarjevega Jožka dobite pri H. Ničmanu, Ljubljana, Kopitarjeva ulica, po 25 p, 100 izvodov 15 Din.

Rešitve iz 9. številke.

1. Listnica: Širite otroška lista »Vrtec« in »Angelček«, ker sta zelo podučljiva in zabavna lista. 2. Država: jug, Una, gad, osa, sol, lev, ali, voz, igo, jaz, ara: Jugoslavija. 3. Pregovor: Sila kola lomi.

Prav so rešili vse tri uganke: Golob Ol., Cocej Pav., Ropas Evg., Jug Sl., Majcen Stef., Knez M., Vuga Stef., Kumer Ver., Sorn A., Pelicon El., Vetric Mar., Katič Jož., Vipotnik Anast., Doberšek Pav., Povh Mar., Vrečer R., Zolnir Ter., Cimerman Dan., Hribnik Er., Virant Sil., Slosar Mar., Skale Iv., Vodopivec Ljud., Glinšek V., Rojc Ter., Kožuh N., Strašek Stef., Veber Mil., Crepinšek Mar., Maček Mar. iz Celja; Jug Zl. iz Studencev; Svoljšak Mar. iz Doba; Štrukelj Mil. iz Borovnice; Lepša Jož. iz Ljubljane; Debevec Loj., Vrščaj Mal., Gorenc Br., Kirn T., Trpin L. iz Škocjana pri Mokronogu; Mrak Ludov. iz Vinkarjev; Zupan Iv. Ogorevc Kar., Rožker Sv., Pintarič M., Travnikar Vin., Susterjč Jos., Kostreva O., Podgoršek Sl., Rihtar E., Pintarič Lj., Druzovič St., Plevnik Kar., Lipar Mar., Gradišnik Mel. iz Pišec; Krušnik Sl. iz Ljubljane.

Izžreban je Svoljšak Marijan iz Doba.

Šolsko leto Mirka Žogobrea.

Pri knjigi —
kislo se drži.

Pri žogi —
vriska in kriči.

V spričevalu koncem leta —
1 ga za vrat drži.

»Angelček« stane za vse leto Din 5.—.

Lastnik »Pripravnikiški dom« v Ljubljani. — Urednik Vinko Lavrič v Ljubljani, Resljeva cesta 11. — Uprava »Angelčka« v Ljubljani, Miklošičeva cesta 7. — Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (K. Čeč).